

časijo kakor morejo. Gostiln pa res imajo na izbiro, kajti samo v Osojski vasi jih je osem.

Družba se je izkazala tudi tukaj mnogojezična; vse je šlo po vrsti: rezijanski, furlanski, venetski, laški, nemški . . .

Ker je bilo že čez enajst in nam je bilo za povratek, se nismo mogli dolgo muditi v živahni družbi. Odkorakali smo naprej po poljski stezi med njivami, ki so bile obložene s koruzo, s fižolom, z bobom in z drugimi sadeži in smo prišli kmalu na glavno pot. Na levi, onkraj globokega hudournika, na vzvišenem pologu nam je stala vas Njiva, katero bi bil tudi rad posetil, da ni bilo prepozno. Pogled v dolino in nasprotno stran je bil zopet diven, dasi bolj tesno zaprt. Posebno lepo se je kazala Ravnica s skalnatim, na vrhu poraslim ozadjem, ki se zdi, kot da visi nad njo. Zopet krasna pokrajinska slika! Jaz sem po stari navadi, ali razvadi, gledal in gledal na vse strani ter se pri tem pridno spotikal po ne baš gladki poti. Druga sta se razgovarjala. Zdajpa-zdaj sem jima pretrgal pogovor s kakim vprašanjem, in tako smo kmalu skoraj nevede prišli zopet do reke, a od reke do Ravnice ni veliko.

V Ravnici med obedom zopet vsakojaki razgovori, zdaj resni, zdaj šaljivi, zopet prostodušnost, živahnost, napitnice in veselje. Gostje so silili v mene, da bi ostal z njimi še na drug dan, ter mi snovali načrte za izlete po dolini. Kaplan, ki pozna dobro mojo slabost, je s posebnim navdušenjem in spretnostjo slikal romantično krasoto Učje doline, ki pripada k Reziji in kamor bi lahko izleteli. Dolina je vzporedna z gornjim koncem glavne doline, južno od nje. Notri pelje pot iz Njive visoko v hrib do prelaza Karnica, kjer se nahaja precejšnja skupina pastirskih staj Njivica z izvrstnimi pašniki. Po poti je dosti prilike, da občuduješ globoko zarezano dolinico, divjo in krasno do čuda, po kateri teče glavni

pritok Bele, slikoviti Barman, ki se ga narodne pravljice pogostoma spominjajo. Iz Karnice se začenjaš spuščati v Učjo (volčjo) dolino. Ta je ponekod strahovito tesna; kjer se svet malce odpira, se zopet vidijo pastirske staje; drugače je povsem neobljudena, samo na zadnjem koncu ob avstrijski meji samotari, kakor za kazen odločena od vsega sveta, Učja (volčja) vas. Velikanski gabrovi gozdi pokrivajo ponekod dolino, ki je precej peščena in gručasta. Veverice, polhi, lisice in druge enake živali in pa vsakojake divje ptice imajo tod svoje prostrano in nemoteno kraljestvo. V prejšnjih časih ni manjkalo medvedov in volkov, kakor kaže že samo ime dolina (učja — volčja — dolina). Človeška sekira ne ruši ondotnega prastarega miru; le nakopičeni sneg pozimi ali poletne grmeče nevihte lomijo in podirajo trhla drevesa, da pripravljajo prostor mlajšemu naraščanju. Po skalnatih potokih se zbira s hribov srebrno čista voda v rečico, ki poje od vekov svojo tožno pesen, skrita med grmovjem ali vklenjena v globoko strugo na temnem dnu doline, kakor kaka zakleta kraljična. Zdajpa-zdaj se tuintam utrga z donečim treskom razpokana skala, kakor da bi hotela splašiti duha pustinje, ki preveva ozračje, in vrši skozi nepregledno vejevje košatega gozdovja. A divje ptice tiho frfečejo in hreščeč vzdikajo v slovesno tišino, kakor da bi se komu rogate . . .

Res mikavna dolina! Izkušnjava, da jo obiščem, je bila velika, a jaz se ji nisem smel pokoriti.

Drugič, drugič! . . .

A pot na Kanin, na grozni, tajnostipolni Kanin, v kraljestvo pogubljenih duhov, baje priklenjenih k štrlečim pečinam, tulečih v črno noč in rožljajočih s peklenskimi verigami?

Da, da, tudi to! pa ne morem. Drugič, drugič!

(Dalje.)

